Ч. 247. Четвер 14 (1) падолиста 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна — Війна на Балканї. — Сербско-австрийске напруженє.

На понедїлковім засїданю палати послів покликаний на місце бл. п. пос. Цеглиньского пос. Загайкевич зложив посольску присягу.

Міністер кравевої оборони предложив начерк закона в справі побору рекрута.

Палата приступила до розправи над відповідю президента міністрів і міністра судівництва на запит в справі звістних розпоряджень міністра судівництва.

Президент міністрів ґр. Штірґк заявив на запит німецких сторонництв в справі мови у внутрішнім урядованю державних властий в Чехах, що дійстно в деяких ческих кравевих властий уживає ся у внутрішних зносинах ческої мови, кабінет застав сей стан по обнятю управи і уважав, що яка небудь зміна підчас веденя мирових переговорів противила би ся засадам.

Відтак промовляли пп. Кернер, Бехле, Свіча і Днїстряньский, сей послїдний півтретя години.

При кінци засїданя пп. Панц, Гайлїнґер і Фрідман в запитах до президента осуджували словіньску обструкцию. Підчас промови Панца прийшло до острих суперечок з причини обидливих слів, які висказав нім.-нар. пос. Шірф під адресою Словінців. Обиджені почали сїпати п. Шірфа за рамя, за вмішанєм инших послів удало ся однак небавком втихомирити обурених. Після сего Панц промовляв дальше, Шірфа візвано до порядку.

П. Окуневский в запитї до президента жалував ся на поступованє предсїдателя буджетової комісиї. По его промові відозвали ся бурливі оплески на руских лавах. Словінцї кричали: „Геть з Чувайом і Тіссою!“

Засїданє скінчило ся о годинї 9 мін. 30 вечером.

Доносять, що при кінци того засїданя прийшло до дуже острих сцен, які скінчили ся бійкою і поличниками межи німецкими і словіньскими послами. Взагалі положенє в парляментї є дуже критичне. Говорять, що коли не наступить вияснене, то можна сподївати ся відрочення палати.

З поля війни лиш скупі вісти. З Софії доносять, що борба о Чатальджу вже розпочала ся і що під Адриянополем поступають Болгари все наперед, так що упадок тої кріпости вже недалекий. На заході болгарска армія македоньска вступила до Солуня за Греками. Сербска західна армія Живковіча спішить на поміч Чорногорцям облягаючим Скодар. Чорногорці надіють ся, що при помочи сербскої тяжкої артилериї удасть ся здобути гору Тарабош, а внаслїдок того й Скодар.

Про напруженє між Австро-Угорщиною а Сербією в справі пристани над Адрийским морем надходить богато ріжних вістий, які всї вказують на те, що обі сторони уперто обстоюють свої жаданя.

І так кореспондент „N. W. Tagblatt“ подає такі інформациї:

Австро-Угорщина в найблизших днях з огляду на балканьску ситуацию представить свої інтереси катеґорично і недвозначно. Австрийско-угорска монархія є в повній згоді з поглядами обох союзників, т. є. Італії і Німеччини, отже кроки Австро-Угорщини будуть ідентичні з кроками тридержавного союза. Австро-Угорщина 1) зобовязує ся не ставити ніяких територияльних домагань на Балканї, 2) буде домагати ся державної орґанїзациї для Альбанії евентуально утвореня независимого балканьского князівства, 3) домагає ся, щоби Сербія ясно означила свої жаданя що до позисканя пристани над Адрийским морем, при чім треба запримітити, що тридержавний союз не гадає нїколи приняти довершеного факту. Австро-Угорщина буде домагати ся поясненя відносин і то скоро, коли би однак Сербія хотїла зволїкати з поясненєм справи, щоби підчас дипльоматичних переговорів розпалити пристрасти народа, то монархія попре свої слова

Дорогий професор.

(Сьміховинка — Генриха Ле).

(Конець).

Сторонами, лиш дуже скупо надїленими красою, котив ся межи Морочином а Роґізном поїзд льокальної зелїзницї, що сполучала обі ті місцевости. Коли було дивити ся здалека, то здавало ся, що той поїзд взагалі не рушає ся, а все-таки й о тій зелїзници можна було сказати словами Ґалілея: А она таки порушає ся! Коли хтось хотїв з Відня їхати до Морочина, то мусїв насамперед їхати поспішним поїздом до головного міста провінциї; там мусїв посидїти насамперед кілька годин, а відтак їхати мішаним поїздом аж до Роґізна. Там мусїв знов пересидїти кілька годин на двірци, коли не мав охоти оглянути займавости сего місточка. Аж тоді міг мати надію дістати ся до такого ваґона, який був очевидно ще тоді збудований, коли перший раз побудовано зелїзницю і той завів его аж до Морочина. Коротко сказавши, хоч Морава належить до сусїдної з Віднем провінциї, то все-таки можна би майже скорше заїхати з Відня до Парижа, як до місточка Морочина, положеного в сій провінциї, а о вигодах, які має ся на сїй зелїзници, то вже й не говорити.

Так примір межи Роґізном а Морочином не було навіть анї одного ваґона першої кляси, а професор Кросїньский мусїв лиш з великою неохотою їхати у ваґонї другої кляси, а до того ще й у ваґонї, що нагадував, як сказано повисше, давні часи. Щастє ще, що він був одиноким пасажиром в тім ваґонї, котрий так дуже був єму не по нутру, бо майже всї инші гості їхали четвертою клясою.

Підчас коли поїзд в душевнім спокою котив ся попри осїнні стерниска і поля засаджені бараболями, той великий чоловік докоряв сам собі гірко. Як би він був знав, що то за дорога, то був би зажадав тисяч марок більше. Може той недужий, до котрого его завізвали, якийсь богатий чоловік. В такім случаю повинен він був зараз згори більше зажадати. Видко, що все ще не розуміє ся добре на своїм інтересї.

Коли кажемо, що той великий чоловік сидів в своїм відділї сам один, то се треба лиш з малим застереженєм розуміти. Бо як король в своїм фаху їхав він також з відповідною дружиною — мав при собі асистента і послугача, під котрого надзором була велика скринка з всїлякими інструментами. Професор Кросїньский не любив, щоби єму в дорозї асистували чужі товариші, він возив завсїгди з собою свій персонал.

О третій годинї пятьдесять і три мінут станув поїзд в Морочинї, около шестої години відходив поїзд до столицї краю. За той час могла була операция скінчити ся і доктор міг би був ще поїхати до столицї краю, де знаходять ся бодай трохи лїпші готелї і де міг би був переночувати.

— — — — — — — — — — — — —

Підчас коли поїзд доїзджав поволи до своєї цїли, стояв вже хтось в Морочинї на двірци, що его дожидав. То був шкільник Зеґаль. Він мав на собі свій найлїпший чорний сурдут, чорні рукавички і цилїндер, котрий по всїй імовірности також колись був чорний, але тепер сьвітив ся як мідь. Шкільник Зеґаль був одиноким чоловіком на двірци і в своїх чорних рукавичках та з цилїндром на голові робив якесь поважне, ба майже торжественно понуре враженє. Поза стацийним будинком стояв омнібус з готелю „під золотою короною“ зі своїм знаним сивим конем, котрий спустивши голову в долину а скорчивши передні ноги, боронив ся від влїзливої мухи і кліпав заєдно очима, мов би дрімав. Та й візник на кізлї спав. Девятнайцять разів на двайцять їздив той віз надармо на дворець. В найлїпшім случаю був его добичею якийсь аґент торговельний. Але для поїзду, що тепер надходить, обіцяв шкільник Зеґаль властителеви готелю напевно гостя, отже й постарав ся о то, щоби перед двірцем не забракло воза.

На перонї показала ся червона шапочка начальника стациї, шкільник Зеґаль поклонив ся урядникови а той відклонив ся і грубий Функ — цїлий Морочин знав того чоловіка по

і свої ноти відповідно до становища великої держави.

В понеділок також відбула ся міністерияльна конференция угорского правительства, яка сформулувала домаганя супротив подій, можуть зайти на Балкані.

Присутність міністра війни Авфенберґа в Будапешті, котрого приїзду очікували доперва на середу, надає цілій справі великої ваги. Рівночасне приняте президента болгарского собраня Данева так цісарем як і престолонаслідником говорять ясно, що розходить ся тут о квестию найвисшої ваги. Данев перед тим конферував з ґр. Берхтольдом, а в політичних кругах запевняють, що він прибув до Будапешту в дуже важній місиї. Він є послом балканьского союза і має не лише поінформувати ся про погляди Австро-Угорщини, але навіть є управнений дати Австриї поясненя що до намірів балканьского союза. Як доносять з Будапешту, Данев мав запримітити в присутности ґр. Берхтольда, що не все, що сербска праса ставила як безуслівні домаганя, є домаганем балканьского союза; Болгария, яка добре знає, що ніхто в Австро Угорщині не позавидує їй заслужених побід, чує ся в обовязку виступити в ролї посередницї супроти Австро-Угорщини і зазначити, що не похвалює всїх пересадних домагань, ставлених зі сторони одного з членів балканьского союза, чи зі сторони Сербії.

О скілько згадані конференциї і авдиенциї довели до бажаного результату, доси не відомо, але характеристичне, що офіцияльно заперечили донесенє, яке надійшло з добре поінформованої сторони, що в замку в Буді відбула ся коронна рада під проводом цісаря, в якій взяли участь престолонаслідник, міністер війни Авфенберґ, ґр. Берхтольд, шеф ґенерального штабув Шемуа та ґенеральний інспектор армії Конрад фон Гецендорф.

Архикнязь Франц Фердинанд побуде два або три дни в Будапешті і ще сего тижня удасть ся до Берлина, де єго офіцияльно прийме цісар Вільгельм. Сей з'їзд не відбуде ся з нагоди польованя, як се доносили часописи і як ще вчера донесло офіцияльне Бюро Вольфа, але з'їзд сей буде мати велике політичне значінє, щоби задокументувати на зовні нерозірваність союза Австро-Угорщини і Німеччини.

„W. Allg. Ztg." доносить з Будапешту, що присутність престолонаслідника в Будапешті наступила на виразне бажанє цісаря, що она стоїть в звязи з приїздом Данева до Будапешту, однак ніяких войскових запоряджень ще не видано.

Віденьска „Reichspost" пише в тій справі: „Донесеня дневників про недалекий крок австроугорского посла в Білгороді спільно з послами Німеччини і Італії у сербского правительства, є неправдиві. Такого кроку покищо не намірено. Австрия дальше спокійно і прихильно буде трактувати сербскі бажаня, однак буде старати ся справдити, о скілько ріжні принагідні вискази президента кабінету Пасича, вірно репродуковано та, о скілько відповідають поглядам цілого сербского правительства. Що до сего, що Австрия не стерпить розділу Альбанії, нема ніякого сумніву. Монархія не має що-до Альбанії ніяких еґоістичних намірів: хоче для неї національної і політичної свободи. В змаганю до сего є в повній гармонії з своїми союзниками.

Коли з сербскої сторони говорять, що Сербія могла би згодити ся на те, щоби пристаний, які над Адриєю здобуде, не укріплювати, то таке приреченє не має ніякої вартости. Перше: дорога до пристани провадила би тілько через територию не-сербску, яку може Сербія набути лише через поневоленє, а друге: сербскі власники пристани мусіли би її фортифікувати, бо в противнім разї грозила би їм небезпечність що Альбанці при першій нагоді викинуть їх в море".

Вісти, які приходять до Парижа з усїх сторін, звучать досить поважно, а можливість більшого конфлікту зазначує ся виразно. Кореспондент „Temps-a" в Петербурзї доносить: „Ще не стратило ся віри на мирне полагодженє альбаньского питаня, а поголоска про висланє Австриї росийске ультіматум не справджує ся. Але коли Австрия буде позіставати при своїх домаганях треба сподївати ся конфлікту. В певних кругах уважають сей конфлікт неминучим, бо росийска дипломатия політикою уступок утратила би весь свій вплив на нову балканьску федерацию. Оповідають, що на оногдашній росийский радї міністрів обговорювано войскові зарядженя"

Тій самій часописи телеґрафують з Відня: „В австрийских дипломатичних кругах потверджують, що з Сербією не відбувають ся ніякі переговори. Австро-Угорский посол в Білгороді Уґрон, що вернув ся до Білгорода, не дістав ніяких надзвичайних припорученя. Запевняють, що Австро Угорщина не може відкликати своєї столїтя триваючої політики. Приступ до моря ушкодив би австрийскі інтереси. Ніхто не може запоручити, що Сербія шукає лише виходу для своєї торговлї. Ані Австрия ані Італія не можуть згодити ся, щоби нова держава шукала собі войскової точки опору над Адриєю. Питанє автономії Альбанії і цілости альбаньскої области є питанем, про яке Австрия не дасть собі говорити".

До Відня прибув альбаньский провідник Ізмаіл Кемаль бей б. посол до турецкого парляменту. Він хоче позискати попертє Австриї для автономічних стремлїнь Альбанії. Ізмаіл Кемаль бей гадає, що европейскі провінциї без сумніву страчені для Туреччини. Альбанці не стерплять сего, щоби дістати ся під чуже володїнє. Балкан на дальше був би жерелом незгоди. Тому Альбанія мусить бути самостійною. Щодо сербскої пристани при Адрийскім мори, то єму видає ся се подібним тому, як коли би замкнена горами Швайцария домагала ся пристани в Ґенуї, впрочім ся справа не обходить Туреччину. Всї в Альбанії без огляду на віроісповіданє є за независимостию Альбанії. Політично ми однодумці.

Кемаль вичислює дальше, що будуча Альбанія буде мати 2 і пів до 3 міліонів мешканців і має складати ся з цілого вілєта Скутарі, альбаньскої части Янїни та Монастира, західної части санджака аж до околиці Охриди дальше Дібра, Ельбасан, санджака Іпек-Дяково, санджака Прізрен і части санджака Скопле Головним містом було би Ельбасан. Кемаль думає, що Австро - Угорщина попре боротьбу Альбанії о независимість.

Новинки.

Львів, 13 падолиста 1912.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала авторизованого інжиніра цивільного і начальника міского будівництва в Коломиї, Мих. Кольбушовского, учителем ґеометрії, науки о рентах і рисунків технічно-конструкцийних в ц. к. фаховій школї деревного промислу в Коломиї.

— **Про смерть і похорон бл. п. М. Лисенка** доносять з Києва: Катастрофа з українським клюбом, де Лисенко був головою старшини, страшно єго вразила і пригнобила. Старшині загрожують судом і суворою карою!... Семидесятилїтня людина, криштально чистої душі, почувала себе нї в

імени — продіравив білет, дозволяючий вступ на перон і отворив єму дверцї від зелїзної перегороди, здалека дав ся почути глухий гуркіт і в Морочині стала ся знову велика пополуднева подія — заїхав поїзд, що надійшов із столиці краю.

Три особи висїли з него а до найповажнїйшого з тих панів приступив шкільник Зеґаль з капелюхом в руці.

— Чи маю честь з паном професором Кросіньским?

— Так називаю ся.

— Шкільник Зеґаль! Прикро менї, що поручено менї повідомити пана професора, що надармо сюди потрудили ся.

— Як то? — спитав великий чоловік, здивований.

— Той недужий, іза котрого доктор Розенцвайґ писав до пана професора, помер перед годиною. Шляґ єго трафив.

— Бодай же би вас — хотів вже професор лаяти ся, але якось надумав ся. — Що? Той чоловік помер? Шляґ єго трафив? І той чоловік помер? Шляґ єго трафив? І той чоловік не міг ще тих кілька годин заждати — бодай аж доти, доки не була би відбула ся операция?

Такого збитка не зробив пану професорови доси ніякий пацієнт за цілий час єго довголїтної практики. Отже то він задармо їхав так далекий сьвіт, бо свою заплату, тих три тисячі корон, міг він тепер хиба також вуглем в комині записати.

— Що до видатків на подорож — говорив шкільник Зеґаль дальше — то їх пану професорови очевидно заплатять. А крім того міг би я пану професорови зробити ще одно предложенє.

— А то яке предложенє? — спитав сердито славний лікар.

— Тут в нашім місті єсть один чоловік, котрий зовсім так само недужає як той блаженної памяти небіжчик. Лиш він — на жаль дуже бідний. Він має малу торговлю шкірами. Коли вже пан професор тут і мають свої інструменти з собою, то може би пан професор змилували ся і помогли тому чоловікови. Він би пану професорови охотно заплатив триста корон, як би пан професор згодили ся на то, щоби в тім були вже почисленї і видатки на подорож. Коли пан професор хотять, то можуть зараз сїсти до омнібуса з готелю „під золотою короною" а по операциї ще там і каву випити. Але пан професор мусять зараз рішити ся, бо я не маю часу.

Триста замість три тисячі! То просто якась безличність? Але хибаж так великий чоловік як професор Кросіньский мав лиш богачам помагати а дивити ся як бідні таки в єго очах гинуть? Щож би на то сьвіт сказав?! А до того ще — що він має в сій нужденній порі робити заким міг назад від'їхати?

— А деж той омнібус? — спитав професор Кросіньский придушуючи свій гнів в собі.

— Нехай пан професор будуть ласкаві піти за мною!

*

В чотирнайцять днів опісля, в суботу, коли й без того склеп замкнений вийшов Мортко Васерфоґель перший раз знову на сьвіт Божий. Він був ще досить блїдий, що й не дивота. Але „операциї" удала ся була знаменито а доктор Розенцваґ казав, що він таки зовсім подужає.

З вилїченим ішла попід руку єго вірна, люблячa подруга пані Рейзя така щаслива, що аж очи їй з радости сьвітили ся.

Цілий Морочин зійшов ся і складав желаня тій парі — не лиш длятого, що Васерфоґель, Богу дякувати, зовсім подужав, але й длятого, що то єму так дешево удало ся. Навіть доктор Розенцвайґ тїшив ся — а він вже особливо. Віденцї може й розумні люди — але Морочинцї таки розумнїйші, бо мали такого мужа як шкільник Зеґаль.

чім неповинною і весь час хвилювала ся. З ним трапив ся поважний загрожуючий припадок. Лікарі заборонили єму в вечері працювати і взагалі заявили, що здоровлє нашого славного артиста й композитора дуже непевне.. Близкі до Лисенка люди серед знакомих почали думати про те, щоби якось захистити нашого Бояна від усяких несподіянок. Та вже, очевидно, було за пізно... Ще в вечер 23 жовтня ст. ст. був Лисенко в театрі Садовского на першій виставі: „Жарт жита", ходив за куліси, був надзвичайно оживлений, веселий, багато жартував. Здавало ся, ніщо не віщувало про близькість трагічного кінця..

Ранок 24 також почав ся добре. Після снїданку Лисенко мав іти до школи. Але за снїданком трохи схвилював ся і єму стало недобре. Лисенко вийшов у коридор і тут упав. Почала ся рвота.. Через яку годину великого нашого ґенія не стало. Він помер від розриву серця. До останньої хвилини Микола Лисенко не губив сьвідомости. Він умирав при повній памяти і кілька разів розплющував очи, коли того просили діти, що окружили ложе смерти свого батька.

Зараз же після кінчини Лисенка сповіщено телефоном редакцию „Ради", родину небіжчика, розіслано телеґрами по всіх сторонах України з жалібною вісткою про невимовно тяжку нашу втрату. Мов громом приголомшила она наше громадяньство. Не хотіло ся їй вірити, всї поспішали туди, на ул. Марійско-Благовіщеньску, ч. 95, де безвиїздно більше 20 років прожив славетний український співець і переконували ся о правдивости сумної дійстности. Тяжкий гніт і невимовний жаль опанував не тільки Українців, але й всіх, кому доводило ся зустрічати з сьвітлою особою нашого віщого Бояна.

На похорон бл. п. Лисенка виїхали зі Львова: проф. В. Шухевич, пос. Остап Нижанківский, Ф. Колесса, др. Ст. Людкевич і др. М. Волошин та повезли вінці: від „Львівского Бояна", від „Стрийского Бояна" та від родини пп. Шухевичів, а крім того срібний вінець від всїх товариств австрийскої України. Вінці ті зложила депутация на домовині покійника. В комнаті, де лежав бл. п. Лисенко у відкритій домовині, були всі стіни й домовина вкриті вінками з лентами від ріжних товариств і осіб, а ленти вінців були переважно синьо-жовті. В сусїдній комнаті була родина покійника.

Туди зайшла депутация австрийских Українців, щоби зложити їй щире спочуванє. Іменем депутациї почав говорити до зібраних доньок і сина бл. п. Миколи провідник депутациї проф. В. Шухевич та голос его борзо заломлюєсь, розлягаєсь ридане сиріт і сльози покотились із очий, сльози великого, щирого жалю.

Опісля відбула ся панахида в музичнодраматичній школї ім. Лисенка. По панахиді зібрали ся ученицї з учительками у великій салї школи і тут зложив їм спочуванє іменем делеґациї др. М. Волошин, а іменем соймового клюбу галицкого о. Нижанковский.

По год. 2 ій по пол. стало до дому жалоби збирати ся безліч публики з Київа та ріжних центрів російскої України зі сьвіта музичного й літературного. Публики прибувало щораз більше мимо поганої погоди і сніжної метелиці. О пів до 3-ої було вже стільки народа, що для удержаня ладу прийшло ся студентам утворити два ланцюхи від помешканя через довге подвірє і на улици... На пів години перед виносом тлінних останків спинено рух трамваїв і екіпажів; незабаром спинив ся загалом рух по ул. Короваївскій, бо єї заняли маси народу.

Посеред улиці станули між лавою людий два каравани обвішані безлічию вінків перевязаних синьо-жовтими лентами. Між ними визначувала ся величезна ліра із збіжевих колосків, прикрашена цьвітами. Та не всї вінки з лентами: ленти вінців від австрийских Українців прийшло ся обвязувати папером. Поліция добачила в багряних лентах социялізм, дарма, що їй вияснювано, що се наш жалібний кольор, та що й в піснї сьпіваєсь ся про червону китайку, якою повито козацке біле тіло.

Коло 5-ої години похід рушив. На переді несли учениці школи ім. М. Лисенка віко домовини. За ними ішли австрийскі відпоручники та репрезентанти российскої України і Росиї. Далї ішов хор і духовеньство. Високо над товпою видно було домовину Покійника, яку несли на переміну свояки бл. п. Миколи і українські діячі. За домовиною та здовж ґіґантского ланца студентів, що окружив похід, ішла десятитисячна лава народа. На кінци процесиї посувало ся колесниці з вінками. По дорозї прилучали ся на ул. Мар. Благовіщеньскій, Безаківскій та на Бибиківскім бульварі до похоронної процесиї щораз більше людий.

Коли похід станув коло Володимирского собора, заскочила участників похорону несподіванка. Ледви пропущено домовину й духовеньство, а участників похоронного походу поліция спинила. Не впущено ні близьких товаришів покійного ні делеґаций, які десятки миль їхали, щоб віддати Великому Композиторови остану прислугу! Поліция толкувала, що церква набита битком, але се була неправда, бо стверджено, що підчас литиї була она до половини пуста, а стала наповняти ся аж опісля. Підчас відправи площу очистила кінна полиция. По внесеню домовини поставлено єї серед церкви і відправлено панахиду а по панахиді перенесено тіло бл. п. Лисенка до лівого притвора, де оно осталось аж до похорону.

Телеґрами.

Софія 13 падолиста. Оперуючі в Македонії войска болгарскі заняли дня 6 с.м. міста Струміца і Деміргасар.

Головний командант дивизиї над рікою Ріля телеґрафував дня 9 с. м. до короля: „Солунь стоїть від нинішного дня під скиптром Вашого Королівского Величества".

Будапешт 13 падолиста. Архікнязь Франц Фердинанд виїхав до Відня.

Петербург 13 падолиста. Часопись „Россія" називає безосновними сплетнями чутку, ширену ґазетами о якімсь непорозуміню держав в справі балканьській. Чутка та видумана лиш ґазетами, що полюють на сензацию і спекулянтами біржевими.

Льондон 13 падолиста. З Константинополя доносять: Розійшла ся чутка, що Порта звернула ся впрост до Болгариї в справі застановленя бою.

Константинополь 13 падолиста. Представителї держав відбули нараду з командантом міста в справі безпечности чужинців.

Убитє еспаньского президента міністрів.

Мадрид 13 падолиста. Якийсь незнаний чоловік стрілив до президента кабінету Каналехаса (Canalejas) три рази з револьвера і убив его на місци.

Мадрид 13 падолиста. Убийник Каналехаса відобрав собі житє.

Мадрид 13 падолиста. Убийник Каналехаса називає ся Мануель Пардінас Серато Мартін, родив ся в Ель Ґрадо в провінциї Гуеска, мав літ 27.

Мадрид 13 падолиста. Прохожі, котрі були сьвідками замаху на Каналехаса, перенесли его до поблизької аптики і віддали его портфель, в котрім було 2.000 пезетів. Кілька документів випало з него на землю. Аптикар примістив жертву замаху на канапці, показало ся однак, що міністер вже не жиє. Жінка Каналехаса не знає ще нічого о смерти мужа. Причина замаху незвістна.

Мадрид 13 падолиста. Король відвідав вдовицю по Каналехасї. Будинки публичні і театри замкнені. Тіло Каналехаса буде похоронене в Пантеоні.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим друком**. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45** 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58·), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ·) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави руской (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче":

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче":

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Налопада. (Телефона ч. 527).